

Rozprávkovo

Jarka Pizúrová

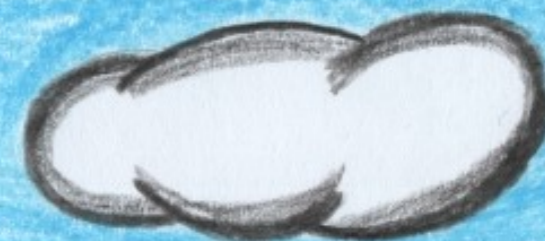

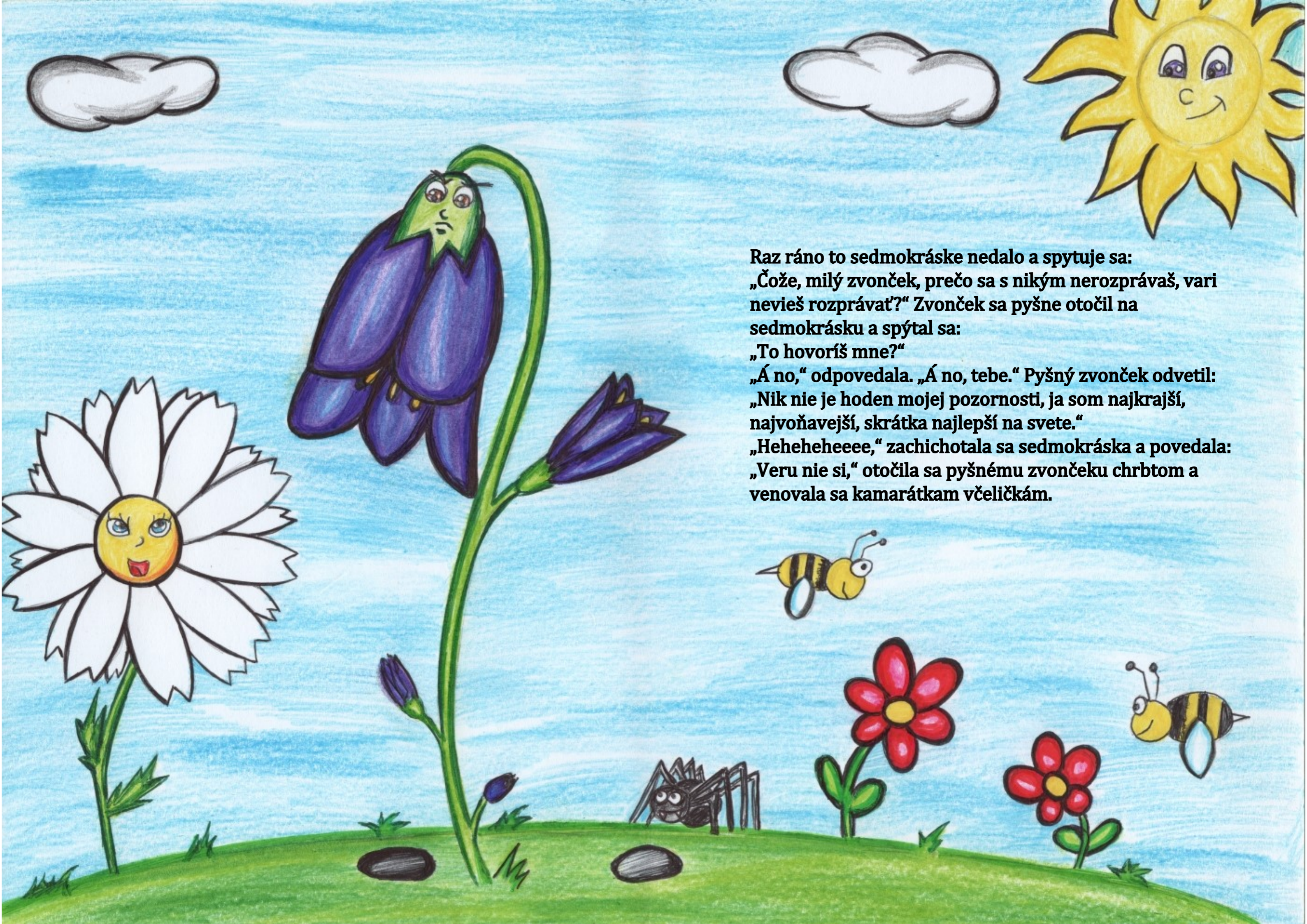
Ilustroval Ľubomír Gendiar

Zvonček a sedmokráska

Tam, kde vánok prebúdza prírodu a kde slniečko lúčmi štekľí mraky, žili na lúke medzi ostatnými dva krásne kvietky. Jeden z nich bol nádherný zvonček a druhá sedmokráska. Zavčas rána chodili za všetkými kvetinkami usilovné včielky. Včielky boli veľmi milé. Vždy sa tešili, ako pozbierajú z kvietkov peľ. Keď sa slniečko pozrelo na lúku, videlo, ako včielky poskakujú z jedného kvietka na druhý, ako sa zabávajú a veselia. Potom prišli včielky za sedmokráskou. Bolo počuť veľa smiechu a radosti, no od suseda zvončeka nič. Tam len včielky prišli, pobrali peľ a v tichosti odleteli.

Raz ráno to sedmokráske nedalo a sputuje sa:
„Čože, milý zvonček, prečo sa s nikým nerozprávaš, vari nevieš rozprávať?“ Zvonček sa pyšne otočil na sedmokrásku a spýtal sa:
„To hovoríš mne?“
„Á no,“ odpovedala. „Á no, tebe.“ Pyšný zvonček odvetil:
„Nik nie je hoden mojej pozornosti, ja som najkrajší, najvoňavejší, skrátka najlepší na svete.“
„Heheheheeee,“ zachichotala sa sedmokráska a povedala:
„Veru nie si,“ otočila sa pyšnému zvončeku chrbtom a venovala sa kamarátkam včeličkám.

Už sa pomaly stmievalo, mesiac sa prírode prihovárал
tichým hláskom.

„Dobrá nôcku, už je čas spánku, sničky sa na vás tešia.“
Kvietky sa začali svojimi hlávkami skláňať pred lunou,
pozdravili sa, popriali mesiačiku, strážcovi hviezd,
krásnu noc a išli spinkať.

Sedmokráska sa otočila ku zvončeku a povedala: „Si pyšný a nikto ťa nemá rád, aj ostatné kvietky sú krásne, ba i krajšie ako ty, rozvoniavajú po celej lúke a nevystatujú sa toľko. Majú oveľa viac priateľov ako ty.“ Cililink sa chvíľu zamyslel, napodiv nič nepovedal. Len vánok pofukoval a zvonček zacililinkal, no tentoraz nie tak hlasno ako vždy.

Ráno, keď zazreli prvé slnečné lúče, zdvíhali hlavu a opäť sa usmievali na slniečko. Vánok pofukoval a zvonček, ktorý býval pri sedmokráske, robil cililink cililink a zas sa vystatoval: „Som najkrajší na svete. Krásne zvoním cililink, krásne voniam, som pekný, môj zvon je fialovej farby, nado mňa niet.“

O chvíľku sa približovali včielky, ich bzukot sa niesol vánkom. Včielky sa radovali, spievali bzzzzzz bzzzz bzzzzzz bzzzzzz zzz zzz. Sedmokráska sa už nevedela dočkať a už z diaľky volala:
„Tu som, milé kamarátky, to som rada, že ste ku mne zas zavítali.“ Zvonček potichu cililinkal cililink cililink, ale len potichu, aby počul, o čom sa tak môžu včielky so sedmokráskou rozprávať.

Vtom počuje sedmokrásku pýtať sa:
„Ako sa dnes máte, milé včielky, potešila sa kráľovná peľu, čo ste včera nanosili?“
Zvonček sa čuduje:
„Mmmmm, aká kráľovná, prečo sa teší peľu?“
Zvonček sa cítil hlúpo, vôbec ničomu nerozumel. Keď včielky pozbierali peľ po celej lúke, ešte raz došli za sedmokráskou a rozlúčili sa:
„Dobrú nôcku, priateľka naša, zajtra sa zas uvidíme.“

Slniečko zapadalo, kvietky skláňali hlávky,
mesiačik rozsvietil hviezdičky a prírode znovu
poprial dobrú nôcku. No čo sa ale nestalo! Pyšný
zvonček sa prvýkrát niekomu prihovril a ten
niekto bola jeho susedka. Á no, áno, bola to
sedmokráska.

„Milá sedmokráska, prepáč.“ Sedmokráska si
myslela, že sa jej to sníva a nič neodpovedala. O
chvíľku to počula zas. Cililink cililink. Zvonček tíško
cililinkal a opäť povedal:

„Prepáč, sedmokráska.“ Tentoraz sa sedmokráska
otočila a povedala:

„Tak to sa mi nezdalo?“

„Nie,“ povedal Cililink, ale teraz už skromným
hláskom.

„A čo sa deje?“ pýta sa sedmokráska.

„No vieš, mne sa veľmi páči, ako sa s tebou
všetci kamarátia a smejú sa. Mňa nikto ani len
nepozdraví.“

„Sám si za to môžeš,“ povedala sedmokráska.

„Nikomu sa neprihovoríš, nikoho nepozdravíš a
hovoríš len sám o sebe, o tom, aký si krásny,
voňavý, ako nádherne zvoníš – no mne prídeš,
ako keby si nič nevidel a necítil!“

„Ako to myslíš?“ opýtal sa zvonček.

„Pozri na mňa, ja nie som pekná, nemám prekrásne biele lupene? A čo moje lístky? Tie sa ti nepáčia? A vari ja nevoniam?“

„Hmmmmm,“ zamyslel sa zahanbený zvonček a povedal: „Noooooo hmm noooo veru voniaš a aj tvoje lupene s lístkami sú krásne a aj stebielko je zaujímavé, také tenučké, naozaj sa mi páčiš,“ povedal Cililink zahanbene.

„A druhé kvietky čo?“ spytuje sa ďalej, ale už s úsmevom sedmokráska. Cililink opäť povedal so sklonenou hlávkou:

„Veru tak. Všetky kvietky sú krásne, nie iba ja!“

„Vidím, že tomu začínaš rozumieť – ja som malá, ty zas veľký, ja biela, ty fialový, ja voniam tak a ty zas inak, a to platí pre všetkých. Každý sme inak pekný, každý máme inú vôňu, všetci sme zaujímaví, no každý vynikáme v niečom inom,“ unaveným hláskom povedala múdra sedmokráska.

„Á no, sedmokráska, máš pravdu. Veru, všetky kvietky sme krásne, i keď je každý z nás iný.“ Cililink zacililinkal, poďakoval sedmokráske za úprimnosť, poprial jej dobrú noc a išli spinkať.

Keď sa začalo rozodnievať, slniečko bolo ešte za horami, no zvonček sa už nemohol dočkať, ho zazrie, aby ho mohol pozdraviť. Zrazu na oblohe spoza kopca uvidel Cililink prvé lúče.

„Hurá, hurá!“ začal zvoniť na celú lúku. „Dobré ráno, slniečko, dobré ráno, kvietky, dobré ráno, priateľka moja.“

„Dobré ráno, zvonček,“ usmievalo sa šťastné slniečko a kvietky sa začudovane prebúdzali, čo sa to tu na lúke deje.

Vánok zavial a po lúke rozniesol tichučkým fukotom správu:

„Fuuuu fuuu, sedmokráska dohovorila zvončeku a zvonček sa zmenil na nepoznanie, fuuuuuuu“ a po lúke by ste počuli len samé:

„Čóóó, prosím, ako, prečo?“ Samé otázky, vánok preto správu zopakoval ešte raz:

„Sedmokráska mala rozhovor s Cililinkom a ten sa rozhodol, že sa chce zmeniť, chce mať priateľov, chce sa rozprávať a smiať.“

V to ráno ako každé iné, i keď na lúke bolo inakšie, sa opäť včielky robotnice vydali za prácou pozbierať peľ. Ako vždy prvú navštívili sedmokrásku a bzzzzzzzzzzzzz bzzzzzzzzzzzzz bzukotom ju zdravia:

„Dobré ráno, priateľka, ako si sa vyspala?“

„Nooo... výborne. A ešte lepšie som vstala.“

„Čože sa ti niečo prisnilo, že si taká veselá?“ bzukotajú včeličky.

„Veru neprisnilo, neprisnilo,“ odpovedala.

„Nechajte sa prekvapiť, aké zmeny tu na lúke nastali.“

„Juuuj, už sa nevieme dočkať. Supeeer, tešíme sa, máme prekvapenia veľmi rady,“ bzukotali. „Zatiaľ sa maj pekne, ideme pracovať a večer zas prídeme.“ Vtom priletela jedna včielka ku Cililinkovi. Cililink zacinkal:

„Dobré ráno, včielka!“

„Hiiiiii,“ zľakla sa včielka a odletela. O chvíľku došla ďalšia a zvonček zas povedal:

„Dobré ráno, včielka!“

„Hiiiiii,“ zľakla sa ďalšia a odletela.

